

ІЗ ПОЕЗИЙ ЖАНА МОРЕАСА.

I.

Je suis las, si las.

„Я втомлена, втомлена дуже,
То як танцювати, мій друже?“
„Віткни отсю квітку в волосся своє, —
Танцюймо ще, серце моє!“

„Сумна я, сумна чогось дуже,
То якже сьміять ся, мій друже?“
„Хай плаче боляче, незряче за нас!
Ми сьміймо ся, поки ще час!“

„Заснути! Ах любо се дуже!
Чомуб нам не вмерти, мій друже?“
„Ах, смерть, моя мила, одна
Ніколи не здурить вона“.

II.

Je suis le guerrier, qui taille.

Я вояк, що в січи
Страшними ударами шаблі калічить;
Лице його ясне, рука приросла до шаблюки, —
Та він умира серед муки.
Під панциром ясним у нього
З глибокої рани
Кров річкою ллеть ся... не багато, не багато,
А крові й життя вже не стане.

Я лицар убогий, що чортові душу продав
За гроші погані, огидні,
А гроші за три дні
У карти програв.

О ти, що подібна до Діви Марії
Мені появилась, о пані високого серця,
О пані з душею блискучою цвітом надії!
Нехай твоя чиста рука доторкнеться
І вигоїть біль мій увесь!
Нехай твої очі палкі
Відкуплять мене для небес!

III.

Les feuilles pourront tomber.

Хай спадають листки,
Мерзне площа ріки
Я сьміюсь, я сьміюсь!

Хай утихне танець,
Прийде скрипці кінець,
Я сьміюсь, я сьміюсь!

Хай все щастя розтане,
А все зло гіршим стане,
Я сьміюсь, я сьміюсь!

IV.

Ah, zions un peu.

Ах, сьміймося троха, коли на хвилину
Сьміятися годні!
Ах, сьміймось на краю
Бездні!
Ох, як же то любо сьміятись,
Коли погадати,
Що серце не має за всю свою щирість
Відплати.

Коли-б твоє личко
 Я все мав тут близько,
 Я був би як лицар
 Без страху, без змаз.
 Колиж твої очі далеко від мене,
 То я як той дурень, що сам на шалене
 Іде воюване на тисячу копій
 На раз.

V.

Ses yeux serein comme le calme.

Твої очі погідні як той супокій
 На поверхні морській
 Мені мовлять: ми будем ті пальми тїнисті
 Над тобою в тривожному сні;
 В твоє грішнєє серце — так мовлять мені —
 Ми надихаєм помисли чисті,
 Супокій і проміння ясні.

Твої очі говорять мені:
 Бідний хлопче, кроваві зовсім твої ноги
 Від лихої дороги;
 Та не вжеж їм блукати тягом
 Пустинею тою?
 Над убогим твоїм нічлігом
 Будем зіркою ми золотою.

Ми криниця, що в ній
 Повно ласки й любови на дні;
 Будем в ранці твій дзвін,
 А по праці музики гучні,
 Бідне, змучене серце. — Оттак
 Твої очі говорять мені.

З французького переклад

Ів. Франко.

